

Sygn. akt I C 636/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Marek Rafałko

Protokolant Żaneta Kurszewska

Po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D. i A. P.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) Osiedle (...) przy ul. (...) w T.

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

postanawia:

odmówić odrzucenia pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)

T., (...)

Sygn. akt I C 636/16

UZASADNIENIE

Powodowie wnieśli przeciwko pozwanej wspólnocie mieszkaniowej pozew, w którym – po sprecyzowaniu treści żądania na rozprawie w dniu 30 marca 2017 r. – wystąpili z roszczeniem negatoryjnym domagając się przywrócenia stanu nieruchomości wspólnej do stanu zgodnego z prawem poprzez likwidację ciągu pieszego składającego się z pochylni, biegu schodowego i podestu znajdującego się przed lokalem nr (...) w wielorodzinnym budynku mieszkalnym położonym w T. przy ul. (...). W ocenie powodów przedmiotowy ciąg komunikacyjny stanowi samowolę budowlaną. Powodowie wskazali, iż przedmiotowy ciąg narusza przysługujące im prawo własności, albowiem utrudnia im możliwość korzystania z garażu, a ponadto stwarza zagrożenie dla życia i zdrowia innych osób.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła m.in. o jego odrzucenie. Wskazała, iż w dniu 3 października 2016 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w T. wydał decyzję, w której nakazał m.in. wykonanie w terminie do dnia 31 grudnia 2016 r. projektu budowlanego zamiennego oraz dokonanie rozbiórki pochylni prowadzącej do lokalu przy ul. (...). Od przedmiotowej decyzji pozwana skutecznie wniosła odwołanie. Kwestia rozbiórki spornego ciągu komunikacyjnego jest zatem przedmiotem postępowania administracyjnego. W ocenie pozwanej powodowie próbują zakwestionować i wzruszyć legalnie wydane ostateczne decyzje administracyjne, jak również doprowadzić do tego, aby w tej samej sprawie – rozbiórki ciągu komunikacyjnego - toczyły się równoległe dwa postępowania: administracyjne z sądownoadministracyjną kontrolą oraz przed sądem powszechnym, co jest niedopuszczalne. Pozwana wskazała, iż ostateczne decyzje administracyjne wydane przez właściwe organy w zakresie kompetencji tworzą stany prawne,

których sądy cywilne nie mogą pominąć i muszą je brać pod uwagę. Zaznaczyła, iż przedmiotowa sprawa jest sprawą administracyjną, dotyczy bowiem stosowania prawa budowlanego i w związku z tym nie powinna być rozpoznawana przez sąd powszechny.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o odrzucenie pozwu jest niezasadny.

Pozwana powołuje się na przesłankę odrzucenia pozwu określoną w art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., którą jest brak drogi sądowej.

Niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi wówczas, gdy sprawa nie ma charakteru sprawy cywilnej lub gdy sprawa ze swej istoty ma wprawdzie charakter sprawy cywilnej, jednakże z mocy wyraźnego przepisu została przekazana do właściwości innego organu niż sąd powszechny.

Pojęcie sprawy cywilnej rozpoznawanej przez sądy powszechne zdefiniowane zostało w przepisach art. 1 k.p.c. w zw. z art. 2 § 1 k.p.c., z których wynika, iż są to sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, a także sprawy, które wprawdzie nie wynikają z tych stosunków, ale stosuje się do nich - z mocy ustaw szczególnych - przepisy kodeksu postępowania cywilnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że pojęcie drogi sądowej należy rozumieć szeroko. W myśl tego zapatrywania, w zasadzie każde roszczenie procesowe sformułowane jako żądanie zasądzenia, ustalenia lub ukształtowania stosunku prawnego może być zaliczone jako należące do drogi sądowej, jeżeli dotyczy podmiotów, których pozycja - w ramach określonego stosunku prawnego - jest równorzędna (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2011 r., I CSK 50/11, nie publ.). W ocenie Sądu z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Roszczenie powodów skierowane przeciwko pozwanej wspólnocie oparte zostało o dyspozycję art. 222 § 2 k.c., co powoduje dopuszczalność drogi sądowej.

Konstatacji powyższej nie są w stanie podważyć twierdzenia strony pozwanej. Fakt toczenia się postępowania administracyjnego, którego przedmiotem jest sporny ciąg komunikacyjny – w ocenie Sądu - nie oznacza, że powodowie nie mogą wystąpić z roszczeniem negatoryjnym dotyczącym tego ciągu do sądu powszechnego. Okoliczność powyższa może skutkować ewentualnie podjęciem decyzji procesowej w przedmiocie zawieszenia postępowania z uwagi na prejudycjalny charakter decyzji organu administracji publicznej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. a contrario, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

6. (...)

T., (...)